

11 Въ сичките непрїатели мои быхъ үкоръ, и въ ближныте мои, весма много, и страхъ, въ познаницыте мои: оныа които ме гледаха вонка ꙗко мене бѣгаха.

12 Заковаренъ быхъ ꙗко срдцето както мъртовъ: станахъ както сосудъ сч҃спенъ.

13 Защото чсхъ порсганїето на-мнозина: страхъ (беше) ꙗко секаде, когато се сговориша на противъ ми: и сд҃махасе да отложатъ животатъ ми.

14 Но азъ на Тебе, Господи, положихъ упованїе: рекохъ: Ты си Богъ мой.

15 Въ рѣцѣте Твои (сѣ) времената мои: избави ме ꙗко рѣка на-непрїателите мои, и ꙗко гонителите мои.

16 Иви лицецо Твое надъ рабѣтъ Твой: спаси ма съ милостьта Твоя.

17 Господи, дано не быхъ се посрамилъ, защото Те повикахъ: нека се посрамятъ нечестивите, нека үмзлчатъ ү ада.

18 Да вждатъ нѣми үстата нечестивїи, които говорятъ жестоко противъ на праведныатъ въ гордость и пренебреженїе.

19 Колко голѣма (е) благостыната Твоя, която си сохранилъ въ оныа които Ти се коатъ, (и) приготвилъ си за оныа които иматъ надежда на Тебе, предъ очите на-сыновете человекескїи!

20 Ще ги скрѣши въ сокровенїе на-лицецо Твое, ꙗко гордостьта на-человѣцыте: ще ги скрѣши подъ сѣнкѣ ꙗко противорѣчїята на-азыцыте.

21 Благословенъ Господь, защото стори чд҃на милостьта Своа, камъ мене, во градъ ш҃гражденъ.

22 Но азъ рекохъ во измленїето мое: отфрленъ самъ ꙗко лицецо на-очите Твои: но Ты си послашалъ гласѣтъ на-моленїата мои, когато извикахъ камъ Тебе.

23 Возлюбите Господа, сички преподобнїи